

REVERENDISSIMO IN CHRISTO PA

TRI, IOANNI A MEITZEHUSEN, ARCHIEPISCOPO

Treuerensi, principi Electori, &c. Ioannes Guinterius

Andernacus S. D.

Vi ingenij sui labores in lucem proferunt, antistes amplissime, hoc in primis solent profiteri, nihil sibi maiori esse cure, nihil se æque studere, quàm ut uitæ, usuiq; hominum consulant. Quod animi studium ac propensionem inde iam ab adulescētulo admiratus, diu multūq; cogitavi, quanam re & ipse possem prodesse quamplurimis: ac nulla hæctenus commodior occurrit, quàm si quæ summis ingenijs exquisitaq; doctrina, ueteres medici græco sermone tractauissent, ea latinis literis illustranda susciperem. Non sanè quia medicina græcis & literis & doctoribus percipi non possit, sed meum semper iudicium fuit, etiam eos qui optime græcam linguam callerent, promptius hac latinam intelligere: deinde quod bona nostri temporis medicorum pars uix latinam orationem, nedum græcam assequatur. Sum igitur aggressus primum uaria Galeni opera, quibus mille ferè annis scholæ caruerāt, inter quæ extant cōmentarij de confectionibus administrandis, de Hippocratis & Platonis placitis, de compositione medicamentorum secundum genera, de antidotis. His accessit Paulus Aegineta, alijsq; autores, quorum hic mentionē facturum non sum, ne uidear prolixior. Cum uero liberatū me iam laboribus, defunctūq; hoc munere putarem, alijs animum negotijs occupantibus, ecce noua traditur Sparta excolenda, nempe publica medicinæ docendæ prouincia. Qua suscepta, rursus alia me cura ac sollicitudo afficit: quo scilicet pacto illam pro dignitate possim exornare. Itaq; quantum otij uel à priuatis, uel publicis negotijs concedebatur, id totum communibus iuuandis studijs accommodaui: cumq; multas res in medicina nequaquã fatis adhuc nitori suo ac dignitati restitutas uiderem, præcipuè uero medicamētorum compositionis disciplinam multis retro annis neglectam, nondum etiam ab huius seculi medicis excultam, intellexi me operæpretium facturum, si Galeni opus eruditum de compositione medicamentorū, quæ unicuiq; corporis particulæ conueniunt, in sermonē latinum conuerterem. Nam miscendi medicaminum ratio si medico sit incognita, ut cætera illi amplissime sint concessa, nihil est quod egregium abs se fieri posse confidat. Quid enim in tot contrarijs naturæ affectibus, qui diuersas medicamentorū uires postulant, medicus professione sua dignum præstiterit, congruentis illorū mixturæ ignarus? At hodie quidem omnia se ex simplicibus medicamentis confecturos promittunt, cum diuinus ille Hippocrates etiam ea quæ id quod par est sola ac per se efficiunt abunde, alijs temperarit condimentis, ne uel stomachum subuertāt, uel gustanti percipiātur insuauia.

EPISTOLA NVNCVPATORIA.

Iam uero pleraque medicamina, si Galeno credimus, ne in usu quidem, citra aliorum commixtionem, esse possunt. Quanquam eos non probem, qui citra necessitatem ad composita confugiant, tam inepte, ut hodie fieri solet, ne dicam infeliciter ea congerentes, ut si non uitæ periculum, certe noxam multo maximam corpori infligant. Qua de causa Herophilus ille inter maximos quondam medicos habitus, uerè dixisse fertur, Medicamenta deorum manus esse, si eum qui ipsis uteretur, in rationali methodo exercitatum, necnon industrium, naturaque prudentem fortiantur: ac rursus nihil esse, si in hominem usu, non scientia nitentem inciderint. Laborem igitur nostrum, quem in hoc opere longe utilissimo transferendo suscepi, tuo nomini, Antistes clarissime, nuncupare uisum est: partim quod patriæ nostræ, cui secundum Platonem non parum debemus, religionis nomine primas sis, & patronus: deinde quod ob uirtutes animi singulares, uitæ innocentiam, in maximis rebus apud summos Reges & Imperatores transfigendis magnanimitatem & prudentiam incomparabilem, ad istum dignitatis tuæ honorem sis euectus, in quo optima quæque, omnes qui iudicio pollent, de te sibi promittunt. Hanc meam de te opinionem auxerunt, Henricus Falkenborch legum doctor eruditissimus, & Bartholomæus Latomus, regius Lutetiæ Latinarum literarum professor clarissimus, mirandum in modum nominis tui studiosus. Hi, inquam, uiri sæpe mihi humanitatem tuam in literatos omnes, clementiam in subditos, liberalitatem erga omnes prædicarunt. Quibus animi tui dotibus fretus, literarium hoc munus tibi offerre audeo: quod si læta fronte excipias, alia in nominis tui honorem ac gloriam comparare non grauabor. Vale. Lutetiæ, anno ab orbe redempto millesimo quingentesimo tricesimo quinto, undecimo Calendas Maias.